

TUZLU KAHVE

Kıza bir partide rastlamıştı. Harika bir şeydi. O gün peşinde o kadar delikanlı vardı ki.. Partinin sonunda kızı kahve içmeye davet etti. Kız parti boyu dikkatini çekmeyen oğlanın davetine şaşırıldı, ama tam bir kibarlık gösterisi yaparak kabul etti. Hemen köşedeki şirin kafeye oturdular.

Delikanlı öyle heyecanlıydı ki, kalbinin çarpmasından konuşamıyordu. Onun bu hali kızın da huzurunu kaçırdı.. "Ben artık gideyim" demeye hazırlanırken, delikanlı birden garsonu çağırdı .. "Bana biraz tuz getirir misiniz" dedi .. "Kahveme koymak için .." Yan masalardan bile şaşkın yüzler delikanlıya baktı.. Kahveye tuz!.. Delikanlı kıpkırmızı oldu utançtan, ama tuzu kahvesine döktü ve içmeye başladı. Kız, merakla "Garip bir ağız tadınız var" dedi..

Delikanlı anlattı: "Çocukken deniz kenarında yaşadık. Hep deniz kenarında ve denizde oynardım. Denizin tuzlu suyunun tadı ağızımdan hiç eksilmedi. Bu tatla büyüdüm ben.. Bu tadı çok sevdim. Kahveme tuz koymam bundan. Ne zaman o tuzlu tadı dilimde hissetsem, çocukluğumu, deniz kenarındaki evimizi ve mutlu ailemi hatırlıyorum. Annemle babam hala o deniz kenarında oturuyorlar ..

Onları ve evimi öyle özleyorum ki.." Bunları söylerken gözleri nemlenmişti delikanlının .. Kız dinlediklerinden çok duygulanmıştı. İcini bu kadar samimi döken, evini, ailesini bu kadar özleyen bir adam, evi, aileyi seven biri olmalıydı. Evini düşünen, evini arayan, evini sakınan biri.. Ev duyusu olan biri..

Kız da konuşmaya başladı.. Onun da evi uzaklardaydı.. Çocukluğu gibi.. O da ailesini anlattı. Çok şirin bir sohbet olmuştu.. Tatlı ve sıcak.. ..Ve de bu sohbet öykümüzün harikulade güzel başlangıcı olmuştu tabii.. Buluşmaya devam ettiler ve her güzel öyküde olduğu gibi, prenses, prensle evlendi. Ve de sonuna kadar çok mutlu yaşadılar. Prens ne zaman kahve yapsa prensine içine bir kaşık tuz koydu, hayat boyu.. Onun böyle sevdiğini biliyordu çünkü.. 40 yıl sonra, adam dünyaya veda etti. "Ölümünden sonra aç" diye bir mektup bırakmıştı sevgili karısına..

Şöyle diyordu, satırlarında.. "Sevgilim, bir tanem.. Lütfen beni affet. Bütün hayatımızı bir yalan üzerine kurduğum için beni affet. Sana hayatımda bir tek kere yalan söyledim.. Tuzlu kahvede.. İlk bulduğumuz günü hatırlıyor musun?. Öyle heyecanlı ve gergindim ki, şeker diyecekken 'Tuz' çıktı ağızımdan.. Sen ve herkes bana bakarken, değiştirmeye o kadar utandım ki, yalanla devam ettim. Bu yalanın bizim ilişkimizin temeli olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sana gerçeği anlatmayı defalarca düşündüm. Ama her defasında korkudan vazgeçtim. Şimdi ölüyorum ve artık korkmam için hiçbir sebep yok..

İşte gerçek.. Ben tuzlu kahve sevmem. O garip ve rezil bir tat.. Ama seni tanıdığım andan itibaren bu rezil kahveyi içtim. Hem de zerre pişmanlık duymadan. Seninle olmak hayatımın en büyük mutluluğu idi ve ben bu mutluluğu tuzlu kahveye borçluydum. Dünyaya bir daha gelsem, her şeyi yeniden yaşamak, seni yeniden tanımak ve bütün hayatımı yeniden seninle geçirmek isterim, ikinci bir hayat boyu daha tuzlu kahve içmek zorunda kalsam da..

" Yaşlı kadının gözyaşları mektubu sırlıslıkla ıslattı. Lafı açıldığında bir gün biri, kadına "Tuzlu kahve nasıl bir şey" diye soracak oldu.. Gözleri nemlendi kadının.. "Çok tatlı!.." dedi..

Richard Fawler